

Karinthy Ferenc : Epepe

-szövegrészlet-

Az épület oldalán park terült el : ennek kerítése mellett szaladt a füstbombák elől. A napsütés most kicsalogatta az embereket, a fűvön gyerekek kergetőztek, a park taván csónakázók, partján is sokan üldögéltek, cipőjüket levették, lábukat a vízbe lógatták . . . Lehet, hogy ehhez hasonló fölkelés máskor is szokott lenni? Azok a romos, üszkös falak, amelyek közé menekültében keveredett, mindenesetre korábbi csatákról tanúskodtak.

Lehet, hogy e mozgalmak törvényszerű velejárói vagy következményei az itteni életformának, s időnként szükségszerűen robbannak ki, és csapolják meg a népeiséget, indulatokat?

Megint árultak olyan fűszeres kolbászkát, volt még annyi pénze, kívárta érte a sort: jobban ízlett, mint máskor. Futkostak és játszottak körülötte, labdázta, szerelmesek enyelegtek, ettek, énekeltek, táskagramofont harsogtattak, napoztak, aludtak, kavicsot hajigáltak a vízbe, élvezve a jó időt. Ilyen gyorsan elfelejtették a harcaikat, halottaikat? Hütlenségnek, árulásnak érezte, s mégse tudott rajta elcsüggedni. Ahogy a gyepre heveredve falatozott, inkább derűvel és reménnyel töltötte el őt is, hogy ennyire mohón akarnak élni. Most nagyon egy volt velük, talán boldog volt. A papirost, amibe a kolbászkákat csomagolták, összegyűrve a tóba dobta.

Csak egy-két perc múlva vette észre, hogy az a papírgombóc kissé továbbúszott a vízen. Először azt hitte, a szél fújta el, de nem: a tavon a levelek, színe alatt az apró buborékok, sás- vagy nádmaradványok ugyanúgy ugyanarra haladtak. Ez a víz mozgott! Lassan, igen-igen lassan, ám mégis határozottan áramlott. Ismét kipróbálta, ezúttal holmi ágacskákat vetett be: azokat is elsodorta. A fölfedezés lelke legmélyéig felkavarta, újjászülte. Mert, ha ez igazán így van, akkor ennek a víznek lefolyása is kell legyen. . . Elindult a part mentén, körüljárni a tavat. Szabálytalan kerek alakú volt, átmérője nem több két-háromszáz méternél. Egyik oldalán márvány szökőkút lövellt bele, arrébb tágas teraszt képeztek ki, magas, vastag kőoszlopon lovasszobor ugratott a felhőtlen égre. A csónakok színesre festett, lapos fenekű, könnyű szandolinok, platyogva ringtak a fodrokon, főként fiatalok ültek bennük, lányok, fiúk, ide-oda eveztek, átkialtoztak egymásnak.

A levezetésre a szökőkúttal szemben akadt rá. Kis fahíd ívelt át fölötte: csöndes erecske, patakocska, a park fás-ligetes sűrűbbje felé kanyarogva. Lassú víz ez is, sekély is, keskeny is, két lépéssel átgázolható, ám akármi picike-szerényke csermely, előbb-utóbb bele fog ömleni egy folyóba, folyamba, az meg valahol, valamikor a tengerbe. És ott már találhat hajót, kikötőt, onnan szabad az útja bárhová!

Az öt perccel azelőtti magára gondolni sem akart többé, mintha nem is lett volna. Most már csupán követnie kell ezt a vizet, nem elveszítenie, egyre a partján maradva - vagy csónakot is bérelhet, vagy akár ellop egyet, a föld alól előteremti! Szinte már hallotta is a tenger moraját, érezte erős, sós illatát, látta, ahogy sötétkéken, márványosan forr és pezseg és szikrázik, és mindig új s új ábrákat rajzol sosem nyugvó tükrére, és a sirályok le-lecsapnak rá....

Isten veled, Epepe, gondolta. Nagyon bízott benne, hogy hamarosan hazajut.